

Sjef Wanders & Eveline Belderbos

Onze makelaars in Wallonië *Enfant terrible*

De secretaresse vertelt dat ze een afspraak heeft gemaakt met een erfgenaam van een landgoed. Het betreft een reusachtig domein met een vakwerk landhuis uit 1850 met ruim veertig vertrekken, een parktuin met bijgebouwen en omliggende bospercelen.

"Sjef, ik heb begrepen dat de eigenaar geen tijd heeft. Hij heeft gevraagd of je met het maken van de foto's, de omschrijving, het inmeten van al die ruimten, het doornemen en tekenen van de bemiddelingsovereenkomst en zo genoeg hebt aan een uur. Omdat ik denk dat je dit alleen niet gaat lukken, heb ik Eveline mee ingepland. En, o ja, de eigenaar zal een routebeschrijving faxen, omdat jullie het anders niet zullen vinden."

Schatkaart

Vlak voordat we vertrekken, komt de fax binnen, een tekening die meer weg heeft van een schatkaart dan van een routebeschrijving. Ik stel de gps in en Eveline spelt het adres dat naast de tekening staat geschreven. De plaatsnaam noch de straatnaam wordt door de gps herkend, dus volgen we de markeerpunten van de kaart van de eigenaar. Een wirwar van modderweggetjes brengt ons naar een afgelegen bosgebied ergens in de buurt van Spa. In dit niets ontwaren we een toegangshek, parkeren de auto en stappen uit. Met de zaklamp verlicht ik een verweerd naambord. In haast onleesbaar geworden letters ontcijferen we de achternaam van de man zonder tijd en weten we dat we aan het juiste adres zijn. Het domein ligt in een kom en is gehuld in de kilte van een dichte mistlaag.

Met verkleumde handen openen we het hek. We horen kiezels knerpen onder onze voeten: waarschijnlijk lopen we op een oprijlaan. In de verte doemen de contouren van een groot landhuis op, af en toe zichtbaar door flarden dunnere mist. Ik ben in gedachten verzonken en mijmer over Engelse landschappen.

Ontvangst

Een markante gestalte staat in de deuropening en wenkt ons binnen. We staan in een antieke keuken die gestookt wordt door brandend haardvuur. Op tafel staan drie kopjes, gevuld met dampende koffie.

De man zonder tijd blijkt wel degelijk tijd te hebben en hij laat die ons. We kunnen alle veertig vertrekken uitvoerig opnemen. Aan de muur van een slaapkamer hangt een luchtfoto van het domein. Daarop zien we een labyrint in de parktuin, maar onze aandacht gaat meer uit naar hoe we gelopen hebben en naar waar onze auto geparkeerd staat.

Als we alle ruimten gehad hebben en terugkomen naar de keuken, stelt de eigenaar voor

dat we voor buitenfoto's, de beschrijving van de parktuin en de bijgebouwen nog maar eens moeten terugkomen als de zon schijnt. Bij het afscheid drukt hij ons een sleutelbos en een fles Schotse whisky in handen en wenst ons succes met de verkoop.

De mist is opgetrokken en vanaf de oprijlaan zien we de doolhof van de luchtfoto. De ovale begroeiing van hoge, geschoren buxushagen prijkt in het hart van het symmetrisch aangelegde park.

Kopers

Nog voor ik een tweede keer ben teruggegaan voor de buitenfoto's, plaatsens we een advertentie, waarop meteen wordt gereageerd. Met de kandidaten spreek ik af op kantoor, zodat ze met mij kunnen meerijden en zich de moeite van de puzzelrit kunnen besparen.

Ik ontvang een eenvoudig uitziend echtpaar dat op latere leeftijd het leven heeft geschonken aan hun enige zoon. Tijdens de bezichtiging van het landhuis laat het echtpaar weten geïnteresseerd te zijn. De parktuin en de bijgebouwen houden ze voor gezien.

Op de terugweg naar kantoor vraagt het echtpaar me of ik later die dag even telefonisch de modaliteiten van het doen van een bod wil toelichten. Als ik hen uitlaat, vertrouwt mevrouw me toe: "Voor het geval onze zoon de telefoon opneemt als u belt, laat u hem dan graag niets weten van de reden waarvoor u belt."

Ach wat leuk, denk ik, ze willen hun zoon natuurlijk verrassen.

Telefoontjes

Aan het eind van de middag bel ik en de zoon neemt op. Als ik vraag naar een van zijn ouders, antwoordt hij nors dat er niet wordt doorverbonden als ik niet vertel waarvoor ik bel.

Op de achtergrond hoor ik zijn moeder smekend vragen om de hoorn, maar die geeft hij haar niet. De jongen braakt een scheldkanonnade uit en ik weet niet of hij het nu tegen mij heeft of tegen zijn moeder. Ik verbreek de verbinding.

Even later gaat mijn telefoon. Het is de moeder. Klappertandend excu-seert ze zich voor het gedrag van haar zoon. Ze zegt dat ze met de telefoon naar de schuur is gelopen om rustig te kunnen praten. De volgende morgen ligt er een fax van het echtpaar met het bod zonder voorwaarde voor financiering.

Het bod wordt aanvaard en de koopovereenkomst opgesteld. Het echtpaar geeft een e-mailadres door en dat van een advocaat, een fiscalist en een notaris en vraagt een kopie van de koopovereenkomst naar deze drie adressen te verzenden.

Aan de keukentafel

Een paar dagen daarna word ik bij het echtpaar thuis uitgenodigd voor de ondertekening van de koopovereenkomst. Ze wonen in een klein huis. Ik loop achter de vrouw des huizes aan door een smalle, slecht verlichte gang met krakende vloer. Aan de keukentafel zitten vier mannen, in wie ik die ene met een zelfgebreide trui herken als de man met wie ik het domein heb bezichtigd. De drie anderen zijn gekleed in goed gesneden maatpakken, waaronder stijf gestreken overhemden. Een van hen heeft een snor met opkrullende punten, twee roken pijp en alle drie dragen ze een zegelring, vermoedelijk met familiewapen.

Ik neem plaats op de lege stoel en maak kennis met de advocaat, de fiscalist en de notaris: een bourgondisch driemanschap dat de cognacjes die mevrouw steeds voorziet, met gretige teugen in het keelgat giet.

Mevrouw zelf neemt geen plaats, maar staat geleund tegen het aanrechtblad en gebaart met enige regelmaat naar de tafel, uitbeeldend dat wij zachtjes moeten praten. Ze wijst daarbij naar het plafond en doelt op haar zoon die zich concentreert op een proefwerk.

Het echtpaar krijgt allerlei documenten ter ondertekening voorgelegd, waarvan ik de inhoud niet ken. De koopovereenkomst zit er in elk ge-

val niet tussen. Van de fiscalist worden de papieren doorgeschoven naar de advocaat, die ze vluchtig doorbladerd, jaknikt en ze doorgeeft aan de notaris die onder de handtekeningen van het echtpaar de zijne er in vloeiende streek bijzet.

'Stilte!'

Plotseling worden we opgeschrikt door een heftig stampvoeten boven het keukenplafond. Iemand komt de trap af stormen en de keukendeur wordt met een bruuske zwaai open gezwiept. Een puistig zwaargewicht beent op ons af en slaat met de vuist op de keukentafel. "En nou is het stil! Begrepen? Stil! Ik zit te leren!" buldert de zoon schuimbekkend, keert zich om en klappt de keukendeur hard achter zich dicht.

Ik ben totaal confuus en zie het plafond boven mijn hoofd schudden en hoor niets dan het tieren en het stampvoeten van de jongeling. De moeder krijgt rode vlekken in de hals en prevelt aan een stuk door dat we toch alsjeblieft stil moeten zijn uit respect voor haar zoon die voor zijn proefwerk leert. De aristocraten, blijkbaar bekend met de situatie, slokken grinnikend nog wat cognac weg.

Enfant terrible

Als de vader stoïcijns de draad weer oppakt en er amper twee minuten zijn verstreken, komt het vreselijke kind opnieuw de keuken binnen. Nu loopt hij recht op zijn vader af, grijpt hem bij de kraag van de zelfgebreide trui, opent de tuindeur, zet zijn vader buiten, draait de deur van binnen uit op slot, steekt de sleutel in zijn broekzak en blaft: "Zo, en nou is het gedaan!" De zoon verlaat de keuken en banjert terug naar zijn studeerkamer. Door het keukenraam zie ik de vader in de achtertuin staan, de bijna koper van een landgoed van ettelijke tonnen, buiten de deur gezet door zijn enig kind, een enfant terrible in de letterlijke betekenis des woords. De maan verlicht deze kille winteravond en het uitdrukingsloze gezicht van de man en ik weet bij God niet waarom ik hier getuige van moet zijn.

De rode vlekken in de hals van de moeder zijn uitgelopen tot een egaal rood palet. Zwijgend verlaat ze de keuken en ik hoor haar zachtjes lopen over de krakende vloer van de smalle gang. Ze komt terug met een olielamp en twee sleutels. Met een ervan opent ze de keukendeur en vraagt ons fluisterend om haar te volgen naar de schuur achter in de tuin.

In de schuur

Met de tweede sleutel opent onze gastvrouw de schuurdeur. Ze hangt de olielamp aan een haakje boven een tafel, waar zes stoelen omheen staan. In dit schamele onderkomen, waar de ijsbloemen tegen de beglazing staan en de olielamp de enige warmtebron is, wordt het gesprek zonder bliken of blozen voortgezet. Blauwbekkend van de kou en gezeten op een droogje, spreekt het driemanschap zijn goedkeuring uit over de inhoud van het laatste document, dat van de koopovereenkomst. Het echtpaar ondertekent de drie exemplaren. De man zonder tijd heeft het domein in geen tijd verkocht aan een tijdloos echtpaar.

Adolescent terrible

Er zijn een paar winters verstreken als we worden gebeld door een jonge man met een norse stem. Hij wil een afspraak maken voor de verkoop van een domein dat hem is nagelaten. Een landhuis, met parktuin, een doolhof, bospercelen en bijgebouwen op een onvindbare plek ergens in de richting van Spa en niet herkenbaar op de gps. Hij zou ons een routebeschrijving faxen. Ik ken de weg nog en weet wie me in de deuropening zal opwachten. Zijn tijd van 'enfant' is verstreken, maar zijn 'terrible' karakter, ingevreten in al zijn vezels, blijkt aan tijd niet geboden.

Tekst: Eveline Belderbos / www.blim.be

Fotografie: Guy van Grinsven